

עין משפט‏
נר מצוה

לח:

אמר רבה משום הכנה דתניא. ר"ת מחק מספרו דמניא משום דאמר ברש בילה (דף ב:) רבה לטעמיה דאמר רבה והיה ציוס הששי והכינז ואי צריימא היא מאי קאמר לטעמיה ואין זו קושיא דנקט לטעמיה משום דרבה הביא הצריימא תחילה לצית המדרש ואין

להקשות מן הצריימא לרבי יוחנן דלית ליה הכנה בפ"ק דבילה (דף ד.) דילמא לא מיתני צי רבי חייא ורבי אשעיא ועוד דאיכא פלוגתא דתנאי בפ"ק דבילה (דף ג.) ורש"י פירש בצילה דרבה לטעמיה דאמר אליציה צאלו עובדין (פסחים מז:) דמוקזה דלורייתא מהאי קרא ולא נהירא ועוד דמשמע התם דהדר ציה:

ואין יו"ט מבין ראשבת. דקרא משמע ציוס הששי שהיה יורד המן ואמר במדרש (מכילתא פרשת בשלח) דדרשין שלא ירד מן ישראל בשבתות וימים טובים ויש מדרשים חלוקים

דדרשי' ויבדך ויקדש צרכו צמן וקדשו צמן וצאתה קדשת וצרכתו מכל הימים וקדשו מכל הזמנים משמע דירד מן ציו"ט (ט) ולפי זה ז"ל דהששי משמע המצורר דהיינו חול כמו הידך המיומנת שבזיך (חולין דף נא.).

והא בעינן סעודה. וא"ת והא ראויה היא לאותן שבחמומו כמו שמעדין לישראל בתרומה כיון שראויה לכהנים וי"ל דכמו שזריך ציליה דהיינו שעת קניית העירוצ שיהא הוא ועירוצו תוך התמוס דאס נתגלגל העירוצ חוץ לתמוס לא הוי עירוצ ה"נ זריך שתהא תוך תמומו מצעוד יום והא דקאמר והא צעינן סעודה הראויה מצעוד יום וליכא תימא דמשמע דימא ליה אי לא צעינן סעודה הראויה מצעוד יום

ואע"ג דסבד סוף היום קונה עירוצ ואמאי כיון דס"ד דמנא אלפים לכאן ואלפים לכאן היכי קימיה ליה סוף היום עירוצ ושציתמו הא עדיין בסוף היום ד' אלפים רחוק מעירוצו:
הא קמין מיו"ט ראשבת. וא"ת אמאי לא פריך לרבי יהודה גופיה ממלתיה דנפשיה דע"כ אית ליה הכנה מדקאמר אין מערבין תחילה צפת והא קאמר עירב ברגליו ציוס ראשון מערב ברגליו ציוס שני וי"ל דהא דקאמר מערב ברגליו ציוס שני צריימא דלעיל דקמני לה דפליגי דרבי יהודה ורשב"ג והא דקא מימית מלתיה דרבי יהודה לפי שלא היתה ידוע להם תדע דלקמן קאמר אמלתא דרבי יהודה אמר שמואל וצאותו הפת והיכי מפרש שמואל מלתיה דרבי יהודה שהיה תלמידו אלא ודאי רבי יהודה צריימא קמני:

כמאן כרבי יוחנן בן גורי. וא"ת והא ר' יוחנן בן גורי לא אמר אלא ציסן חוץ לתמוס אצל תוך התמוס הרי הוא כרגלי אנשי אותה העיר וי"ל דהתם משום דסתמא דעמו:

העיר וי"ל להיות כאנשי אותה העיר: וכן

על גב דהוי כחפזי הפקר בעלמא שאין אדם מקנה להם שציתה: צניעור גרסינן: אי הוה שמיע ליה למר. לרבה דמתרץ ואזיל כל הנך תירוצי וקאמר דמשום דלא אמר מידי שרי ואף על גב דאזיל התם מצעוד יום: לא יהלך. בשבת: לידע מה היא צריכה. אחר השבת: לא

הרי זה חמר גמול רשב"ג ור' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אומרים עירב ברגליו בראשון אין מערב ברגליו בשני נאכל עירובו ביום ראשון יוצא עליו בשני (א)
אמר רב הלכה כד' זקנים הללו ואליבא דר"א דאמר (ב' קדושות הן ואלו הן ד' זקנים רשב"ג ור' ישמעאל (ג בר' יוחנן בן ברוקה ור"א בר"ש ור' יוסי בר יהודה סתימתאה ואיכא דאמרי חד מינייהו רבי אלעזר ומפיק ר' יוסי בר יהודה סתימתאה והא רשב"ג ור' ישמעאל (ג בר רבי יוחנן בן ברוקה איפכא שמעינן להו איפוך אי הכי היינו רבי אימא וכן אמר רשב"ג וכו') וליחשוב נמי רבי רבי (ג) תני לה ולא סבר לה רבנן נמי תנו לה ולא סברי לה רב גמרא גמיר לה כי נח נפשיה דרב הונא עייל רב חסדא למורימא דרב אדרב מי אמר רב הלכה כד' זקנים ואליבא דר"א דאמר שתי קדושות הן והא (ג) איתמר שבת ויו"ט רב אמר (ב גולדה בזה אסורה בזה אמר רבה התם משום הכנה (א) דתניא (ב) והיה ביום הששי והכינז (ב חול מבין לשבת וחול מבין ליו"ט ואין יו"ט מבין לשבת ואין שבת מכינה ליום טוב א"ל אביי אלא הא דתנן כיצד הוא עושה מוליכו בראשון ומחשיך עליו וגומלו ובא לו בשני מחשיך עליו ואוכלו ובא לו הא קא מבין מיו"ט לשבת א"ל רבה מי סברת סוף היום קונה עירוב תחלת היום קונה עירוב ושבת מכינה לעצמה אלא מעתה יערבו בלגין בעינן סעודה הראויה מבעוד יום וליכא אלא הא ובין מלאחריה מערב אדם שני עירובין הא (ב) בעינן סעודה הראויה מבעוד יום וליכא מי סברת דמנח ליה בסוף אלפים אמה אמה לכאן וליכא אלא הא ובסוף אלף אמה לכאן ובסוף אלף אמה לכאן אלא הא דאמר רב יהודה עירב ברגליו יום ראשון מערב ברגליו יום שני עירב בפת ביום ראשון מערב בפת ביום שני הא קא מבין מיו"ט לשבת א"ל מי סברת דאזיל ואמר מיד (ג דאזיל ושתיק וייתב כמאן כרבי יוחנן בן גורי (ג) דאמר חפצי הפקר קונין שבייתה (ט) אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי יוחנן בן גורי אלא בישן דלא מצי אמר אבל בנייעור דאי בעי למימר מצי אמר אע"ג דלא אמר כמאן דאמר דמי א"ל רבה בר רב חנין לאבבי אי הוה שמיע ליה למר הא דתניא (ב) לא יהלך אדם לסוף שדהו לידע מה היא צריכה כיוצא בו לא

הרי זה חמר גמל רשב"ג ור' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אומרים עירובו וכו' לא קנה כלום אלא אלפים שהיו לו בלא עירוב ודלמא (ב' קדושות הן ולא קנה עירובו אלא ליום אחד ודינו להיות בשני כבני עירו ואין לו כאן אלא אלפים וממה נפשך בהקן אלפים אמה משתרי: אין מערב ברגליו בשני. א"ל לערב דודאי קדושה אחת ניינה וכחדא יומא אריכא הוי: חד מינייהו ר' אלעזר. כל רבי אלעזר סתם צש"ס שהוא תנא רבי אלעזר בן שמעון הוא: פסימאפא.

קרי כל מי שראה רבי דבריו במקומות הרבה ושנאן צמשנה סתם: איפכא שמעינן להו. לעיל: וכן א"ר שמעון. נאכל עירובו צראשון אין יוצא עליו בשני: וליחשוב נמי רבי. דשמעינן ליה לעיל [ע"ף] צהדיא: מי לא ולא סבר (ג) ולדברי ר' אליעזר קאמר: רבנן נמי. הנך רבן שמעון ור' ישמעאל נהי דקמני וכן דלמא תנו ולא סברי לה: רב גמרא גמיר (ג) מרביה דהנך ארבעה זקנים סבירה להו כר"א אצל רבי תני ולא סבר לה: מי סברת סוף היום. של ע"ש קונה עירוצ דהוי יו"ט מבין לשבת: יערצו צלגין. לגין טבול יום דתנן לעיל צפירקין (דף נ.)

הרי זה תרומת מעשר לכשתחשך דבריו קיימין ואס אמר עירצו לי צה לא אמר כלום אלאמא סוף היום קונה עירוצ ואכתי טבל הוא: ה"ג אלא הא דסנן ר' אליעזר נו' הא צעינן סעודה הראויה מצעוד יום וליכא: ואשתכח רחמנא לפעדת שבת שצמינה מצעוד יום ובחול (ב) צה (ב). ואין יו"ט מבין לשבת. ויו"ט נמי קריי שבת ועבא פטעמיה הוונת ואומנתה בחול. אצל סעדת חול לא מצינא ולא שייכא צה המנח (ט) חפצי הפקר קונין שבייתה. כלס שאין להם צעלים ומשכיה להם במקום אחד, אע"ג שלא תמכין להם אדם להקנות שפיתה, קונין שפיתה במקומן ואין אדם יכול לטעול משם וימר מאלפים לכל רוח ואפילו עירב לנך אחר (קטן ט) והמנאן אלפים לכל תמקוס מצינאן אלפים לכל רוח ואיני מליקן למקוס שערב עס. דיש להם שפיתה לעמון (ב) צה (ח).

רבינו חננאל (המשך)
אם תחילת היום קונה עירוב אמאי לא (הר"ן עירוב. ומשינן התם דבעינן סעודה הראויה מבעוד יום וליכא, דהא מבעוד יום טבל הוה, ואין מערבין בטבל. אלא הא דתנן ר' אליעזר אור' יום טוב הסמוך לשבת בין מלפניו בין מלאחריו מערב שני עירובין ואר עירובי הראשון למורת והשני למערב כו'. הנה נמצא מנח עירוב מיום טוב לשבת, שביום טוב היה במורת וחור בשבת במערב. ומשני מי סברת דמנח ליה בסוף אלפים אמה במורת ובסוף אלפים אמה במערב, שנמצא כאלו מעתיק העירובן

מסורת הש"ס

(א) [בילה ד.]. צו בנז של ר' כ"ל. א בנז של כ"ל. (ד) [נדחמו:]. (ה) [בילה ד.]. (ו) בילה ב: ע"ש. (ז) [לעיל.]. (ח) לקמן מה: וש"ס. (ט) ס"א ויש לו אלפים, (י) אזיל ז"ל דדילמא, (כ) כס"א: בשתיקה. (ל) [דף מה.]. (מ) [וע"ש מוס' פסחים קטז. ד"ה מה ומוס' בילה ב: ד"ה והיה].

תורה אור השלם
1. וְהָיָה בְּיוֹם הַשִּׁשִּׁי וַתְּבִינּוּ אֶת אֲשֶׁר יָבִיאוּ וְהָיָה מִשְׁבֵּה יוֹם אֲשֶׁר יִקְטְרוּ יוֹם יוֹם:
שמות טז ה

גליון הש"ס
רש"י ד"ה מערב אדם שני עירובין בו' כיון דלן בה בריא דמי. ע"י לקמן דף ס ע"ב מד"ה אין אלו:

מוסף רש"י
שבת ויר"ט. הסמוך, והוא הקרי ליום טוב ושבת (ב) צה (ד). והיה ביום הששי והכינז. והמנינו, כיון מנאן אמי אזיל למחר, דלא משום הכנה צדיס ולימר שאפלו ויבטלו מצעוד יום, צהדיא כתיב אמי אמי, חלפא אפי, אלא הומנח צפה קאמר, וכתיב ציוס השש, וסתם שני חול הוא ואשתכח רחמנא לפעדת שבת שצמינה מצעוד יום ובחול (ב) צה (ב). ואין יו"ט מבין לשבת. ויו"ט נמי קריי שבת ועבא פטעמיה הוונת ואומנתה בחול. אצל סעדת חול לא מצינא ולא שייכא צה המנח (ט) חפצי הפקר קונין שבייתה. כלס שאין להם צעלים ומשכיה להם במקום אחד, אע"ג שלא תמכין להם אדם להקנות שפיתה, קונין שפיתה במקומן ואין אדם יכול לטעול משם וימר מאלפים לכל רוח ואפילו עירב לנך אחר (קטן ט) והמנאן אלפים לכל תמקוס מצינאן אלפים לכל רוח ואיני מליקן למקוס שערב עס. דיש להם שפיתה לעמון (ב) צה (ח).

מבשר רש"י
שבת ויר"ט. הסמוך, והוא הקרי ליום טוב ושבת (ב) צה (ד). והיה ביום הששי והכינז. והמנינו, כיון מנאן אמי אזיל למחר, דלא משום הכנה צדיס ולימר שאפלו ויבטלו מצעוד יום, צהדיא כתיב אמי אמי, חלפא אפי, אלא הומנח צפה קאמר, וכתיב ציוס השש, וסתם שני חול הוא ואשתכח רחמנא לפעדת שבת שצמינה מצעוד יום ובחול (ב) צה (ב). ואין יו"ט מבין לשבת. ויו"ט נמי קריי שבת ועבא פטעמיה הוונת ואומנתה בחול. אצל סעדת חול לא מצינא ולא שייכא צה המנח (ט) חפצי הפקר קונין שבייתה. כלס שאין להם צעלים ומשכיה להם במקום אחד, אע"ג שלא תמכין להם אדם להקנות שפיתה, קונין שפיתה במקומן ואין אדם יכול לטעול משם וימר מאלפים לכל רוח ואפילו עירב לנך אחר (קטן ט) והמנאן אלפים לכל תמקוס מצינאן אלפים לכל רוח ואיני מליקן למקוס שערב עס. דיש להם שפיתה לעמון (ב) צה (ח).

מבשר רש"י
שבת ויר"ט. הסמוך, והוא הקרי ליום טוב ושבת (ב) צה (ד). והיה ביום הששי והכינז. והמנינו, כיון מנאן אמי אזיל למחר, דלא משום הכנה צדיס ולימר שאפלו ויבטלו מצעוד יום, צהדיא כתיב אמי אמי, חלפא אפי, אלא הומנח צפה קאמר, וכתיב ציוס השש, וסתם שני חול הוא ואשתכח רחמנא לפעדת שבת שצמינה מצעוד יום ובחול (ב) צה (ב). ואין יו"ט מבין לשבת. ויו"ט נמי קריי שבת ועבא פטעמיה הוונת ואומנתה בחול. אצל סעדת חול לא מצינא ולא שייכא צה המנח (ט) חפצי הפקר קונין שבייתה. כלס שאין להם צעלים ומשכיה להם במקום אחד, אע"ג שלא תמכין להם אדם להקנות שפיתה, קונין שפיתה במקומן ואין אדם יכול לטעול משם וימר מאלפים לכל רוח ואפילו עירב לנך אחר (קטן ט) והמנאן אלפים לכל תמקוס מצינאן אלפים לכל רוח ואיני מליקן למקוס שערב עס. דיש להם שפיתה לעמון (ב) צה (ח).

מבשר רש"י
שבת ויר"ט. הסמוך, והוא הקרי ליום טוב ושבת (ב) צה (ד). והיה ביום הששי והכינז. והמנינו, כיון מנאן אמי אזיל למחר, דלא משום הכנה צדיס ולימר שאפלו ויבטלו מצעוד יום, צהדיא כתיב אמי אמי, חלפא אפי, אלא הומנח צפה קאמר, וכתיב ציוס השש, וסתם שני חול הוא ואשתכח רחמנא לפעדת שבת שצמינה מצעוד יום ובחול (ב) צה (ב). ואין יו"ט מבין לשבת. ויו"ט נמי קריי שבת ועבא פטעמיה הוונת ואומנתה בחול. אצל סעדת חול לא מצינא ולא שייכא צה המנח (ט) חפצי הפקר קונין שבייתה. כלס שאין להם צעלים ומשכיה להם במקום אחד, אע"ג שלא תמכין להם אדם להקנות שפיתה, קונין שפיתה במקומן ואין אדם יכול לטעול משם וימר מאלפים לכל רוח ואפילו עירב לנך אחר (קטן ט) והמנאן אלפים לכל תמקוס מצינאן אלפים לכל רוח ואיני מליקן למקוס שערב עס. דיש להם שפיתה לעמון (ב) צה (ח).

מבשר רש"י
שבת ויר"ט. הסמוך, והוא הקרי ליום טוב ושבת (ב) צה (ד). והיה ביום הששי והכינז. והמנינו, כיון מנאן אמי אזיל למחר, דלא משום הכנה צדיס ולימר שאפלו ויבטלו מצעוד יום, צהדיא כתיב אמי אמי, חלפא אפי, אלא הומנח צפה קאמר, וכתיב ציוס השש, וסתם שני חול הוא ואשתכח רחמנא לפעדת שבת שצמינה מצעוד יום ובחול (ב) צה (ב). ואין יו"ט מבין לשבת. ויו"ט נמי קריי שבת ועבא פטעמיה הוונת ואומנתה בחול. אצל סעדת חול לא מצינא ולא שייכא צה המנח (ט) חפצי הפקר קונין שבייתה. כלס שאין להם צעלים ומשכיה להם במקום אחד, אע"ג שלא תמכין להם אדם להקנות שפיתה, קונין שפיתה במקומן ואין אדם יכול לטעול משם וימר מאלפים לכל רוח ואפילו עירב לנך אחר (קטן ט) והמנאן אלפים לכל תמקוס מצינאן אלפים לכל רוח ואיני מליקן למקוס שערב עס. דיש להם שפיתה לעמון (ב) צה (ח).

מבשר רש"י
שבת ויר"ט. הסמוך, והוא הקרי ליום טוב ושבת (ב) צה (ד). והיה ביום הששי והכינז. והמנינו, כיון מנאן אמי אזיל למחר, דלא משום הכנה צדיס ולימר שאפלו ויבטלו מצעוד יום, צהדיא כתיב אמי אמי, חלפא אפי, אלא הומנח צפה קאמר, וכתיב ציוס השש, וסתם שני חול הוא ואשתכח רחמנא לפעדת שבת שצמינה מצעוד יום ובחול (ב) צה (ב). ואין יו"ט מבין לשבת. ויו"ט נמי קריי שבת ועבא פטעמיה הוונת ואומנתה בחול. אצל סעדת חול לא מצינא ולא שייכא צה המנח (ט) חפצי הפקר קונין שבייתה. כלס שאין להם צעלים ומשכיה להם במקום אחד, אע"ג שלא תמכין להם אדם להקנות שפיתה, קונין שפיתה במקומן ואין אדם יכול לטעול משם וימר מאלפים לכל רוח ואפילו עירב לנך אחר (קטן ט) והמנאן אלפים לכל תמקוס מצינאן אלפים לכל רוח ואיני מליקן למקוס שערב עס. דיש להם שפיתה לעמון (ב) צה (ח).

מבשר רש"י
שבת ויר"ט. הסמוך, והוא הקרי ליום טוב ושבת (ב) צה (ד). והיה ביום הששי והכינז. והמנינו, כיון מנאן אמי אזיל למחר, דלא משום הכנה צדיס ולימר שאפלו ויבטלו מצעוד יום, צהדיא כתיב אמי אמי, חלפא אפי, אלא הומנח צפה קאמר, וכתיב ציוס השש, וסתם שני חול הוא ואשתכח רחמנא לפעדת שבת שצמינה מצעוד יום ובחול (ב) צה (ב). ואין יו"ט מבין לשבת. ויו"ט נמי קריי שבת ועבא פטעמיה הוונת ואומנתה בחול. אצל סעדת חול לא מצינא ולא שייכא צה המנח (ט) חפצי הפקר קונין שבייתה. כלס שאין להם צעלים ומשכיה להם במקום אחד, אע"ג שלא תמכין להם אדם להקנות שפיתה, קונין שפיתה במקומן ואין אדם יכול לטעול משם וימר מאלפים לכל רוח ואפילו עירב לנך אחר (קטן ט) והמנאן אלפים לכל תמקוס מצינאן אלפים לכל רוח ואיני מליקן למקוס שערב עס. דיש להם שפיתה לעמון (ב) צה (ח).

מבשר רש"י
שבת ויר"ט. הסמוך, והוא הקרי ליום טוב ושבת (ב) צה (ד). והיה ביום הששי והכינז. והמנינו, כיון מנאן אמי אזיל למחר, דלא משום הכנה צדיס ולימר שאפלו ויבטלו מצעוד יום, צהדיא כתיב אמי אמי, חלפא אפי, אלא הומנח צפה קאמר, וכתיב ציוס השש, וסתם שני חול הוא ואשתכח רחמנא לפעדת שבת שצמינה מצעוד יום ובחול (ב) צה (ב). ואין יו"ט מבין לשבת. ויו"ט נמי קריי שבת ועבא פטעמיה הוונת ואומנתה בחול. אצל סעדת חול לא מצינא ולא שייכא צה המנח (ט) חפצי הפקר קונין שבייתה. כלס שאין להם צעלים ומשכיה להם במקום אחד, אע"ג שלא תמכין להם אדם להקנות שפיתה, קונין שפיתה במקומן ואין אדם יכול לטעול משם וימר מאלפים לכל רוח ואפילו עירב לנך אחר (קטן ט) והמנאן אלפים לכל תמקוס מצינאן אלפים לכל רוח ואיני מליקן למקוס שערב עס. דיש להם שפיתה לעמון (ב) צה (ח).

רב ניסים גאון

אלא מעתה יערבו בלגין. היינו מתני' שהוכיחה לשעבר, לגין טבול יום שכלאחו מן החבית, שלמעשר טבל כולו. כמאן כר' יוחנן בן גורי. כפרק מי שהוציאוהו גוים דתנן מי שישן בדרך ולא ידע עד שחשוכה יש לו אלפים אמר לכל רוח דברי ר' יוחנן בן גורי. ופירוש בתלמוד כי מדבריו אלו נתברר שהיה סובר דחפצי הפקר קונין שבייתה. אמר ליה רבא רב רב חנן לאבבי אי הוה שמיצא ליה למר. כלפי רבא הוא אומר דאמר דאזיל ושתיק וייתב. והוא רבה בר חנמי רבו דאב"י.

רבינו חננאל

[הר"ן זה חמר גמל. רבן שמעון בן גמל (א) (שמעון) [ישמעאל] בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אר' עירב ברגליו בראשון [ואין] מערב ברגליו בשני, נאכל עירובו בראשון (אמר) יוצא עליו בשני. אמר רב הלכה כד' זקנים רבן שמעון בן גמל' ור' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה ר' אליעזר ר' יוסי סתימתאה ור' יוסי ב"ר יהוד' סתימתאה, וכולהו אליבא דר' אליעזר דאמר שתי קדושות הן. ואקשינן והא רבן שמעון בן גמל' ור' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה ר' אליעזר דאמר שתי קדושות קאמר, דהא עירב ברגליו בראשון אין מערב ברגליו בשני, נאכל עירובו בראשון יוצא עליו בשני. (אמר רב הלכה כד' זקנים, רבן שמעון בן גמל' ור' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה ר' אליעזר ר' יוסי סתימתאה ור' יוסי ב"ר יהוד' סתימתאה) שמעין מניה דקדושה אחת סביר' להני. ופרקינ' רב איפכא הוה תני לה לאה מתניתא. וכן היה רשב"ג אומר וכו' (לר' יוחנן בן ברוקה אר') עירב ברגליו בראשון מערב ברגליו בשני כו'. אי הכי היינו ר', ליתשוב נמי בהדי הגי זקנים. רב גמרא הוה גמיר ר' מיתנא הוה תני להא מתניתא דשתי קדושות הן ולא סבר לה הכי. ומקשי רב חסדא מי אמר רב הילכתא שתי קדושות הן, והא אמר רב שבת ויום טוב ביצה שנולדה בזה אסורה בזה. ופרקי רבא לעולם שתי קדושות הן, והתם לא קאסר רב אלא משום הכנה דאין יום טוב מבין לשבת, כל שכן שבת ליום טוב. ואלא הא דתנן כיצד עושה מוליכו בראשון [וכו'] מחשיך עליו אוכלו ובא לו. הא מבין. שקונה עירוב מיום [טוב] לשבת. ודחינן מי סברת סוף ע"ש קונה עירוב, תחילת היום שהוא שבת קונה עירוב, ושבת היא שמכינה לעצמה. אי הכי אמאי בלגין טבול יום שמיילאוהו מחבית של מעשר טבל וכו',